

maaske stod i straalende Friskhed inde mellem Græsset. Mere sart i Form, Farve og Duft end noget andet, Jorden ejer, ligger de der — Følfod, Guldstjerne, blaa og hvid Anemone, og hvad nu alle disse Dejligheder kaldes, — i det modbydelige Vejstøv, skabte som de er for ren, kølig Skovluft, Solstraaler og Dug. Og de taler i deres tavse Visnen om, hvilke raa Barbarer disse Mennesker er, der med klodsede Fødder træder ned, der river af og kaster bort det, hvis Værd de ikke aner, og som de kun vil eje, saadan som de i Følge deres Rovdyrslust trækker til sig og griber fat paa, hvad der kommer inden for deres plumpe Hænders Rækkevidde.

Den, der „seende saa“ dette, vil ikke mere lade sig narre af Potteplanters Mangfoldighed i sin Næstes Vindue. Han vil vide, at de er der, fordi hans Næste mener, de hører med i Stuerne, ligesom græske Vaser paa Kakkellovnen eller en uundgaaelig, sextinsk Madonna paa Væggen. Gartneren fylder ofte disse Vinduer hver fjortende Dag med fremmede Væsner, om hvis første Tilværelse, Væxt og hele Historie den tilfældige Ejer intet aner; som kommer, friske og yndige, for at forlade deres Plads, falmede, forsømte, misforstaaede. Og han vil prise hin ærlige, elskværdige, lærde Mand, der fortalte, at der var kun to Planter, kan kjendte: Rosen og Violen, og som lod de andre ukjendte med Fred; han vil ogsaa faa en hel Del tilovers for alle gamle Tanter, hos hvem Hyldeblomstens blege Skønhed kun fremkalder Tanker om Forkølelse og Thepote, og hvem Perikum minder om Brændevin.

Og dog hører alle disse, for hvem „Engen kun er Blegeplads, og Skoven kun er Brænde“ til dem, Øhlenschläger kalder: „de arme Mænd, som uden salige Glæder kan — gaa Livet hen“. Og imellem dem, omtrent saa sjælden som den virkelige Kunstelsker eller den store Menneskeven, er det saa, at man pludselig møder en eller anden naturbegeistret Sjæl, — en, „hvem Duggen kan beruse“, en, der „kaster sig ned til Jorden for at kysse og tilbede al denne Dejlighed“, som gror op, hvert Foraar lige dejlig. Det er især mellem Digterne, de findes. Ikke som om Digterne alle var synderlig bedre end vi andre. Mange opdager slet ikke Planten, betagne af at skildre Mennesker, som de er. Hos andre ligger Rosen og Kjærmin-den og den bly Viol paa Bogens Blade som i et Herbarium: pynteligt og stift uden Liv, ligesom Muser og Gratier svæve